

La presó que ens farà lliures

À

Fa dies que vull escriure quatre ratlles però no em decideixo a fer-ho perquè no sé quin to emprar. La muntanya russa emocional que vivim -des de fa ja massa mesos- m'impedeix d'expressar-me en un sol sentit. Voldria estar contenta i il·lusionada amb aquest nou país que hem de construir; voldria haver pogut celebrar de ple la declaració d'independència, en lloc d'haver de sentir el comentari generalitzat de «a veure quant de temps ens durarà la nova república»; i sí, voldria haver vist sortir en Puigdemont al balcó de la Generalitat fent un discurs tan solemne i emotiu com el moment requeria. Però les coses van com van, i és clar que no podíem aspirar a que la felicitat fos completa de cop i volta.

Però entre poc i massa. Una cosa és que no puguem esplaïar-nos efusivament del que hem aconseguit fins ara i l'altra cosa és que encara ens facin callar a cop de querella. Estic atònita amb el que està passant. I trista, enrabiada, decebuda, espantada, preocupada i perplexa pel fet que es permeti que estigui passant.

Estic trista de veure com han estroncat la vida dels polítics i activistes catalans en tancar-los a la presó -qui ho havia de dir, que en ple segle XXI, en un país "civilitzat", ens trobaríem en una situació d'aquest tipus.

Estic enrabiada per la impotència que tot això genera, i que només puguem treure aquesta ràbia a cop de cassola.

Estic decebuda d'aquells que critiquen -com ja van fer amb l'1 d'octubre- la violència i la desproporció de les mesures aplicades, però que no les condemnin de manera prou contundent i continuen pensant que la llei és la llei.

Estic espantada de les aliances irresponsables que s'arriben a formar entre partits i de la colla de vàndals descerebrats d'ultradreta que se senten legitimats per aquestes aliances.

Estic preocupada de veure que els arguments antisobiranistes van quallant, en major o menor grau, entre els no-independentistes, i fan oblidar i/o justificar les mesures desproporcionades preses al respecte.

Estic perplexa que encara hi hagi gent que es vulgui mantenir en un estat que ha ferit, menystingut i engarjolat el poble català mentint vilment i disposant d'un poder judicial que va a raig fet i que se salta la seva pròpia legalitat en benefici propi.

És hora que cadascú hi posi el seu gra de sorra. Que ens envalentim i que diguem amb veu alta i clara que això no ho permetrem. No n'hi ha prou que surti l'advocat de Junqueras i companyia empenyat amb la desconstrucció flagrant de la justícia; no n'hi ha prou amb oferir tertúlies d'opinió plural als mitjans públics. Cal que cadascú, des de la seva petita parcel·la, no calli davant del conflicte i no permeti arguments falsos i manipuladors que ens empentin, ara sí, cap al precipici.

No hauria de ser tan complicat. Amb gran pesar, jo he aguantat el president de l'estat espanyol durant molts anys, sense haver-lo votat mai. Ara que s'aguantin uns altres amb el govern legítim de la República Catalana.